

sættelse af de til at undgaae Paaselling foreskrevne Forholdsregler.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 2284 ff.).

Til denne Behandling var der stillet følgende Endringsforslag:

af Mourier-Petersen og Tobiasen:

1) I 1ste Stykke 1ste Linie udgaaer „For“ og efter „de“ sættes „til enhver Tid gjældende paa anordnet Maade kundgjorte“.

2den, 3die og 4de Linie indtil „maatte“ udgaaer;

„foreskrive“ rettes til „foreskrevne“;
„sættelses Straf af“ forandres til „straffes med“.

2) I 1ste Stykke efter „100 Rd.“ forandres Punktum til Komma, og der tilføies: „selv om ingen Skade maatte være skeet ved den stedfundne Overtrædelse.“

3) I tredje Stykke udgaaer fra „for . . . til hæfter“.

Lovudkastets Indhold med de dertil stillede Endringsforslag fattes under Forhandling.

Tobiasen: Jeg skal tillade mig paa Medforslagsstillers og egne Vegne at motivere de Endringsforslag, som vi have stillet til den nærværende Behandling af det foreliggende Lovudkast — Som det allerede Thing vil see, er vort Endringsforslag under Nr. 1 væsentligt møntet paa en Omredaction af det første Stykke af Lovudkastet. Det hedder i Lovudkastet: „For Tilfidesættelse af de Forholdsregler, som Indenrigsministeriet ved Bekjendtgørelse . . . maatte foreskrive“ osv., og det er derefter noget Fremtidigt, der ved Udcastet sigtes til, idet Udtrykket „maatte foreskrive“ nødvendigt viser hen paa Fremtiden; men da der nu ikke kan være nogen Tvivl om, at de nugældende Bestemmelser i denne Retning ligesaa vel som fremtidige Bestemmelser derom skulle henhøre under Lovudkastet, have vi troet at burde give det første Stykke en anden Re-

daction, hvorved det tydeliggjøres, at det er baade de nugældende Bestemmelser af 23de September 1863 og endvidere alle fremtidige til enhver Tid gjældende Bestemmelser af samme Art, hvorpaa Lovudkastet skal bringes til Anvendelse. Vi have derfor foreslaaet at forandre Begyndelsen af § 1 derhen, at der istedetfor „For Tilfidesættelse“ osv., kommer til at staae: „De til enhver Tid gjældende paa anordnet Maade kundgjorte“, samt at 2den, 3die og 4de Linie indtil Ordet „maatte“ udgaae, og at „foreskrive“ forandres til „foreskrevne“. Ved samme Leilighed vil man komme bort fra de Udtryk i Lovudkastet: „Bekjendtgørelse, der kundgjøres paa den for Lovens Kundtgørelse anordnede Maade“, hvilket vi have troet bedre kunde udtrykkes ved at sætte: „paa anordnet Maade kundgjorte“, idet vor Lovgivning kun kender een Maade, hvorpaa Bestemmelser publiceres for at blive almindelig forbindende, nemlig Thinglæsning. — Endringsforslaget under Nr. 2 gaaer ud paa, at der skulde tilføies: „selv om ingen Skade maatte være skeet ved den stedfundne Overtrædelse.“ Vi ansee det nemlig for nødvendigt, at det udtrykkelig udtales i Lovforslaget, at Mulct skal anvendes, selv om ingen Skade maatte være skeet. Naar Mulcten kun skulde bringes til Anvendelse i det Tilfælde, at Skade var skeet, saa vilde den meget ofte komme til at staae i et stærkende Misforhold til Erstatningssummen. Der er jo nemlig i de Tilfælde, som Loven tænkes at skulle ramme, meget ofte Tale om særdeles bethdelige Værdier, og det kan saaledes tænkes, at en ringe Overtrædelse, der kun vil blive straffet med en Mulct af langt under 100 Rd., kan medføre et Erstatningsansvar, der har meget mere at bethde. Vi have derfor troet — hvad der forøvrigt ogsaa stemmer med den hithitværende Indenrigsministers Udtalelse under denne Sags 1ste Behandling — at det var rigtigt, at det udtrykkelig blev fremhævet, at Mulcten skulde kunne anvendes, selv om ingen Skade maatte være skeet. — Hvad det tredje Forslag angaaer, da gaaer det ud paa, at i tredje Stykke skulle Ordene: „for hvilke vedkommende Stib hæfter“, falde bort. Jeg skal ikke videre dvæle ved, hvorvidt denne Bestemmelse i og for sig maatte være